

ת"פ 67474/01/22 - מדינת ישראל נגד יורם יהוד

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 67474-01-22 מדינת ישראל נ' יהוד

לפני בעניין:	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר המאשימה
נגד הנאשם	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שירה מלול דבש מתביעות ירושלים
	יורם יהוד ע"י ב"כ עוה"ד זכריה שנקולבסקי מטעם הסניגוריה הציבורית

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בכך שביום 26.8.2021 בחנות קפה, ניגש לדלפק וגנב ממנו טלפון מסוג איפון השייך לעובדת במקום. אין מחלוקת כי הטלפון הושב לבעליו.

מהלך הדין

2. הנאשם הודה בכתב האישום המקורי ללא הסדר טיעון, תוך שהופנית לכך שתלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן 3 חודשים בכל עבירת רכוש מסוג עוון, שהוטל עליו בת"פ 20503-09-16 ו-50789-06-17 ביום 11.11.2018 (**תיק התנאי, המאסר המותנה**). הסניגור ביקש לעתור להארכת המאסר המותנה בהתבסס על מסמכים שיוצגו לבית המשפט. לנאשם 16 הרשעות קודמות (החל משנת 1984 ועד לשנת 2020) בעבירות סמים ורכוש, והוא ריצה במצטבר למעלה משבע שנות מאסר. בעבר הוארכו עונשים מותנים יותר מפעם אחת.

3. במסגרת הראיות לעונש הציג הסניגור מכתב "עדכון סוציאלי" ממרכז מתדון ירושלים (ממ"י), ממנו עולה כי הנאשם משולב בטיפול במרכז מאז אפריל 2018. מהמכתב עולה, כי הנאשם שומר על קשר רציף וחיובי עם המרכז והוא בעל מוטיבציה גבוהה, ואף תורם לפעילות המרכז בהרצאות על סיפור חייו והתמודדותו עם הסם. כיום הוא שומר על קשר קרוב עם ילדיו ונכדיו והדבר מסב לו קורת רוח, כפי שגם ציין לפניו בטרם מתן גזר הדין.

טיעונים לעונש

4. ב"כ המאשימה עתרה להטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות שיכללו גם את המאסר המותנה של 3 חודשים התלוי ועומד נגדו וכן ענישה נלווית. הסניגור ביקש להאריך את המאסר המותנה נוכח מכלול

קביעת מתחם הענישה

5. מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, נסיבות ביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם, ומדיניות הענישה.
6. **אשר לערך המוגן**, העבירות אותן עבר הנאשם פוגעות בערך המוגן של זכותו של האדם לקניינו ולפרטיותו. עבירה של גניבת טלפון פוגעת הן בקניין והן בפרטיות בהיות הטלפון מחשב לכל דבר ועניין המכיל מידע אישי ורגיש של המשתמש. בענייננו, מידת הפגיעה בערך המוגן נמוכה.
7. **אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: הנאשם ניצל הזדמנות וגנב טלפון של עובדת ממקום עבודתה. הנאשם אחראי בלעדית למעשים שבוצעו כנראה מתוך צורך לממן את התמכרותו לסמים (על כך בהמשך), והנזק שנגרם למתלוננת הוא בעצם הפגיעה ברכושה ובפרטיותה על עגמת הנפש הנלווית לכך. עם זאת מידת הנזק נמוכה שכן הטלפון נתפס והוחזר למתלוננת בסמוך לאחר האירוע.
8. **אשר למדיניות הענישה הנוהגת**, זו משתנה בהתאם לנסיבות המקרה והעושה. עם זאת ההלכה המנחה נקבעה ברע"פ 6365/13 קליינר נ' מ"י (מיום 23.9.2013), שם אושר מתחם שבין חודשיים לשמונה חודשי מאסר ועונש של 4 חודשי מאסר בפועל בנסיבות דומות. עם זאת במקרה חמור יותר של דרישת נכס באיומים, נגזרו 300 שעות של"ץ במקום 5 חודשי עבודות שירות, משיקולי שיקום, על בסיס מתחם שבין 12 ל-28 חודשים ברע"פ 7353/18 חדד נ' מ"י (מיום 1.5.2019).
9. **מתחם הענישה** - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על מאסר קצר ועד 6 חודשי מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה והמיקום במתחם

10. ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: מצד אחד, הנאשם נוסק לגיל 70 שנה, קיבל אחריות למעשים ללא כל הסדר. עיינתי בתיק התנאי ובגזר הדין שכתבה חברתי כב' השופט סקפה שפירא. בהתייחסה לנסיבותיו של הנאשם כעולה מהתסקיר שהוגש בתיק התנאי, עולה כי הנאשם גרוש ואב לשני ילדים, סיים לימודי תיכון, שירת שירות צבאי מלא כנהג, אך החל התמכרותו לסמים בשנות העשרים לחייו ולכל אורך חייו ניהל אורח חיים שולי ועברייני (כעולה במובהק מרישומו הפלילי, ממנו עולה כי שהה למעלה מ-10% משנותיו בכלא). הנאשם לא הצליח להיגמל מסמים ושב לפשוע כתוצאה מכך. מן הרישום הפלילי עולה כי הרשעתו הראשונה של הנאשם התרחשה כשהיה כבן 29, ואכן כפי ששיערתי, אמר לי הנאשם שלקה בפוסט-טראומה לאחר שירותו הצבאי (הוא שירת כחייל במלחמת יום הכיפורים), ולאחר מכן החל להתמכר לסמים, התדרדרות של צריכה בלתי מבוקרת של תרופות. על כך יש להצר מאוד.

11. נוכח מכלול הנתונים ובמיוחד נוכח המכתב שקיבלתי מממ"י, אני סבור יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם.

שאלת הארכת המאסר המותנה

12. סעיף 56(א) לחוק העונשין מקנה לבית המשפט סמכות להאריך "תקופת תנאי" במקום לצוות על הפעלת התנאי, וזאת "אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על-תנאי". ברע"פ 1864/22 עדוי נ' מ"י (מיום 6.4.2022) עמד על כך, כי "שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בהארכת עונש המאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה" (פסקה 9 והאסמכתאות שם).

13. סברתי שלא יהיה זה צודק או נכון, הן בהיבט של האינטרס הפרטי והן בהיבט של האינטרס הציבורי, להפעיל את המאסר המותנה. הנאשם הוכיח באותות ובמופתים בשנים האחרונות את יכולתו להשתקם, ואני רוצה להותיר לו את הדרך הזו פתוחה, כך שיוכל ליהנות מזקנתו וממשפחתו, אליה שב וחבר. הפעלת המאסר המותנה תהא הרסנית, שכן נוכח התרשמותי מהנאשם, אני מסופק אם יוכל לבצע עבודות שירות. בנסיבות שכאלה, החזרתו תהיה הרסנית ואולי אף קטלנית.

גזירת הדין

14. לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מחדש את המאסר המותנה של 3 חודשים בתיק התנאי כפי שפורט לעיל, וזאת למשך 18 חודשים מהיום;

ב. מטיל התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת רכוש במשך שנתיים מהיום. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצויינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

הפקדות יושבו לנאשם על אף הודעות עיקול.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' ניסן תשפ"ג, 26 מרץ 2023, במעמד הצדדים.